

3½ pCt. og med længere Opsigelse til 4 pCt. Derefter maatte man saa se Tiden an for yderligere Nedsættelse. Ved den senere fælles *Henvendelse* fra de to Organisationer fremkom Forslag som Grundlag for en frivillig Ordning gaaende ud paa, at Indlaansrenten skulde nedsættes pr. 11. Maj 1933 til 3½—4 pCt. og pr. 11. August 1933 til 3—3½ pCt., for denne sidste Nedsættelse under Forudsætning af, at Forholdene ikke ændrede sig. Udlaansrenten skulde samtidig for Bankernes Vedkommende nedsættes pr. 11. Maj, som om Indlaansrenten allerede var 3—3½ pCt., medens Udlaansrenten for Sparekassernes Vedkommende skulde reduceres saa meget, som deres Indtægt balancemæssigt tillod.

Udvalget henviste Deputationen til snarest at fremsætte Tilbud overfor Handelsministeren. Repræsentanterne for Sparekasse- og Bankorganisationerne henvendte sig imidlertid *ikke* til Handelsministeren med noget Tilbud, og der kom da ikke gennem Handelsministeren til at foreligge noget formuleret Tilbud om en frivillig Ordning til Forhandling i Udvalget.

Da der saaledes ikke havde kunnet opnaas Enighed mellem Sparekasserne og Bankerne om Henvendelse til Ministeren om noget Tilbud, indstillede *Udvalgsflertallet* (Udvalget undtagen de Konservative), som ikke havde ment at kunne tiltræde den frivillige Ordning, Deputationerne skitserede i deres første Henvendelse, Lovforslaget til Vedtagelse, dog med en enkelt Ændring af § 9. Om denne saavel som om de Bemærkninger, Flertallet knyttede til §§ 4, 8 og 10, henvises til det ved Gengivelsen af disse Paragraffer anførte.

Det *konservative Mindretal* tog ligesom Mindretallet i Folketingsudvalget bestemt Afstand fra det foreslaaede »Tvangsindgreb i Bankernes og Sparekassernes Selvstyre«. Mindretallet delte Ønskerne om en Billiggørelse af Renten, men kunde ikke finde, at der var givet eller kunde gives »nogen reel Begrundelse for Indførelse af en Tvangsrente som den foreslaaede, og da ganske særlig ikke, efter at baade Banker og Sparekasser har erklæret sig villige til *straks* at foretage en frivillig Nedsættelse og derefter tilstræbe en yderligere Nedsættelse i det Omfang, som Forholdenes Udvikling tillader«. Mindretallet udtalte den Opfattelse, at Udvalget, »hvis det havde været indstillet derpaa, meget vel ad Forhandlingsvejen kunde være naaet til fyldestgørende Aftaler med Pengeinstitutterne om Nedsættelse saavel af Indlaansrenten som af Udlaansrenten«, og beklagede, at man ikke havde valgt denne Vej, hvorved Lovforslaget var blevet overflødig. — I øvrigt mente Mindretallet ikke, at den tvungne Rentenedsættelse vilde faa den Betydning, som